

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 10ης Ιουλίου 1992*

Στην υπόθεση Τ-53/91,

Nicolas Mergen, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τους **M. Slusny** και **O. Slusny**, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο **Arendt**, 8-10, rue Mathias Hardt,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον **J. Griesmar**, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τους **B. Cambier** και **L. Cambier**, δικηγόρους Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον **R. Hayder**, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής περί μη εγγραφής του προσφεύγοντος στον πίνακα των υπαλλήλων βαθμού Α 5 που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να τύχουν προαγωγής στον βαθμό Α 4,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους **K. Lenaerts**, Πρόεδρο, **H. Kirschner** και **D. Barrington**, δικαστές,

γραμματέας: **P. van Ypersele de Strihou**, εισηγητής σε γραφείο δικαστή,

αφού έλαβε υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 11ης Ιουνίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς

- 1 Ο προσφεύγων υπηρετεί στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: Επιτροπή) από την 1η Σεπτεμβρίου 1963. Έχει καταταγεί στον βαθμό Α 5 από την 1η Οκτωβρίου 1974 και είναι τοποθετημένος στη Γενική Διεύθυνση Εσωτερικής Αγοράς και Βιομηχανικών Υποθέσεων (στο εξής: ΓΔ ΙΙΙ) από 20 και πλέον ετών.
- 2 Από τότε που συμπλήρωσε τα δύο έτη υπηρεσίας που απαιτεί το άρθρο 45, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ) για να έχει αξίωση προαγωγής, ο προσφεύγων εγγραφόταν κάθε έτος στον πίνακα των υπαλλήλων που έχουν δικαίωμα προαγωγής στον βαθμό Α 4. Έτσι, για την περίοδο 1990, το όνομά του εμφανίζεται στον πίνακα που δημοσιεύθηκε στις *διοικητικές πληροφορίες*, αριθ. 627, της 26ης Μαρτίου 1990, και ο οποίος περιλαμβάνει τα ονόματα 642 υπαλλήλων, μεταξύ των οποίων 29 ανήκοντες στη ΓΔ ΙΙΙ.
- 3 Στις 15 Ιουνίου 1990, στις *διοικητικές πληροφορίες*, αριθ. 632, δημοσιεύθηκε ο πίνακας των υπαλλήλων που έχουν δικαίωμα προαγωγής και προτείνονται για προαγωγή για την περίοδο 1990 από τις διάφορες γενικές διευθύνσεις, στον οποίο περιλαμβάνονται τα ονόματα 180 υπαλλήλων βαθμού Α 5, μεταξύ των οποίων οκτώ υπάγονται στη ΓΔ ΙΙΙ. Το όνομα του προσφεύγοντος δεν εμφανίζεται στον πίνακα αυτόν.
- 4 Για τον λόγο αυτόν ο προσφεύγων υπέβαλε στις 25 Ιουνίου 1990 αίτηση θεραπείας στον πρόεδρο της επιτροπής προαγωγών, βάσει των εσωτερικών κανόνων που ισχύουν για τις προαγωγές. Στην αίτηση αυτή υπογράμμισε τη σπουδαιότητα των καθηκόντων που ασκούσε, την αρχαιότητά του, την ηλικία του και την ποιότητα των εκθέσεων βαθμολογίας του, καταλήγοντας ότι, « ναι μεν η γενική μου διεύθυνση δεν με πρότεινε για προαγωγή, αυτό όμως δεν οφείλεται σε λόγους επαγγελματικούς, αλλά για άλλους λόγους που δύσκολα μπορούν να ομολογηθούν και οι οποίοι αρχίζουν άλλωστε να γίνονται γνωστοί στη ΓΔ ΙΙΙ ».

- 5 Στις 13 Ιουλίου 1990, συνήλθε η ολιγομελής ομάδα που είχε επιφορτιστεί με την έρευνα των αιτήσεων θεραπείας και των προβλημάτων που συνδέονται με τις μετακινήσεις των υπαλλήλων (στο εξής: ολιγομελής ομάδα) υπό την προεδρία του γενικού διευθυντή προσωπικού και διοικήσεως. Στα πρακτικά της συνεδριάσεως αυτής αναφέρεται ότι η περίπτωση του προσφεύγοντος εξετάστηκε και ότι η ολιγομελής ομάδα « κρίνει ότι δεν μπορεί να δεχθεί την αίτηση ».
- 6 Στις 19 Ιουλίου 1990, η επιτροπή προαγωγών συνήλθε υπό την προεδρία του Γενικού Γραμματέα της Επιτροπής και συνέταξε το σχέδιο του πίνακα των 88 υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να τύχουν προαγωγής στον βαθμό Α 4.
- 7 Στις 31 Ιουλίου 1990, ο πρόεδρος της επιτροπής προαγωγών ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα ότι « η ολιγομελής ομάδα για την έρευνα των αιτήσεων θεραπείας και των προβλημάτων που συνδέονται με τις μετακινήσεις εξέτασε την περίπτωσή σας. Ενόψει των στοιχείων του φακέλου σας δεν μπόρεσε να συστήσει στην επιτροπή προαγωγών ευνοϊκή έρευνα ».
- 8 Την 1η Αυγούστου 1990, Επίτροπος που είναι επιφορτισμένος με τα θέματα προσωπικού κατάρτισε τον πίνακα των υπαλλήλων βαθμού Α 5 που κρίνονται ως οι πλέον άξιοι για να τύχουν προαγωγής στον βαθμό Α 4 κατά την περίοδο 1990.
- 9 Στις 10 Αυγούστου 1990, στις *διοικητικές πληροφορίες*, αριθ. 637, δημοσιεύθηκε ο πίνακας των υπαλλήλων βαθμού Α 5 που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να τύχουν προαγωγής στον βαθμό Α 4 κατά την περίοδο 1990.
- 10 Στις 8 Οκτωβρίου 1990, στις *διοικητικές πληροφορίες*, αριθ. 643, δημοσιεύθηκε ο πίνακας των υπαλλήλων που προήχθησαν στον βαθμό Α 4 για την περίοδο 1990. Από τους οκτώ υπαλλήλους της ΓΔ ΙΙΙ που προτάθηκαν για προαγωγή στον βαθμό Α 4, προήχθησαν οι τέσσερις. Τρεις από αυτούς είχαν ήδη προταθεί μία ή δύο φορές για προαγωγή και ένας από αυτούς είχε ήδη εγγραφεί στον πίνακα των υπαλλήλων των πλέον άξιων προαγωγής.

- 11 Με έγγραφο της 29ης Οκτωβρίου 1990, ο προσφεύγων άσκησε διοικητική ένσταση κατά το άρθρο 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, προσβάλλοντας τον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι προαγωγής και ζητώντας την ανάκληση της απόφασεως περί μη εγγραφής του στον πίνακα αυτόν.

- 12 Στις 4 Απριλίου 1991, η Επιτροπή ανακοίνωσε στον προσφεύγοντα ότι η ένστασή του απορρίφθηκε.

Η διαδικασία

- 13 Υπό τις περιστάσεις αυτές ο προσφεύγων άσκησε την παρούσα προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την 1η Ιουλίου 1991.

- 14 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων.

- 15 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 4 Ιουνίου 1992. Οι εκπρόσωποι των διαδίκων αγόρευσαν και απήντησαν στις ερωτήσεις που τους έθεσε το Πρωτοδικείο.

Αιτήματα των διαδίκων

- 16 Ο προσφεύγων ζητεί από το Πρωτοδικείο:
 - 1) να ακυρώσει την απόφαση της 31ης Ιουλίου 1990·

- 2) να ακυρώσει την απόφαση της καθής περί μη εγγραφής του προσφεύγοντος στον πίνακα των υπαλλήλων βαθμού A 5 που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι για να τύχουν προαγωγής στον βαθμό A 5 (sic) — περίοδος 1990· πίνακας που δημοσιεύθηκε στις *διοικητικές πληροφορίες*, αριθ. 637·
- 3) να διατάξει την καθής να προσκομίσει:
 - α) το πλήρες κείμενο του « Πρακτικού οδηγού διαδικασίας προαγωγών των υπαλλήλων της Επιτροπής των ΕΚ », εσωτερικό έγγραφο που δημοσιεύθηκε από τη Γενική Διεύθυνση ΙΧ τον Νοέμβριο του 1988·
 - β) ολόκληρο τον φάκελο της επιτροπής προαγωγών A για τις περιόδους 1989 και 1990·
- 4) να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- 1) να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη και, τουλάχιστον, ως αβάσιμη·
- 2) να αποφανθεί κατά νόμο επί των δικαστικών εξόδων.

17 Ο προσφεύγων επικαλείται τέσσερις λόγους ακυρώσεως για να στηρίξει την προσφυγή του. Με τον πρώτο λόγο προβάλλεται παρανομία του συστήματος που η Επιτροπή εφάρμοσε για να καταρτίσει τους πίνακες των προαγωγίμων υπαλλήλων· ο δεύτερος λόγος αναφέρεται σε έλλειψη αιτιολογίας της αποφάσεως της 31ης Ιουλίου 1990· με τον τρίτο λόγο προβάλλεται έλλειψη αναφοράς στον ατομικό του φάκελο στην « απόφαση της επιτροπής προαγωγών » και στην απόφαση της Επιτροπής που απέρριψε την ένστασή του, και με τον τέταρτο λόγο προβάλλεται δυσμενής διάκριση της αποφάσεως περί μη προαγωγής του. Ως κύρωση των παρανομιών που καταγγέλλει, ο προσφεύγων ζητεί να ικανοποιηθεί η ηθική βλάβη που υπέστη με την καταβολή 100 000

βελγικών φράγκων (BFR). Επιπλέον, ζητεί το Πρωτοδικείο να διατάξει τη διεξαγωγή αποδείξεων. Η Επιτροπή προβάλλει δύο λόγους απαραδέκτου κατά του πρώτου αντικειμένου της προσφυγής, δηλαδή ότι αφορά πράξη προπαρασκευαστική, η οποία, εξάλλου δεν προέρχεται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ).

Επί του παραδεκτού

- 18 Η Επιτροπή αμφισβητεί το παραδεκτό της προσφυγής καθόσον αφορά το σημείωμα της 31ης Ιουλίου 1990 που προέρχεται από τον πρόεδρο της ολιγομελούς ομάδας που είχε επιφορτιστεί με την έρευνα των αιτήσεων θεραπείας. Το σημείωμα αυτό απλώς εκφράζει τη θέση ενός συμβουλευτικού οργάνου και πρέπει, κατόπιν αυτού, να λογιστεί πράξη προπαρασκευαστική η οποία αποτελεί μέρος σύνθετης διοικητικής διαδικασίας. Επομένως, η πράξη αυτή δεν είναι δεκτική προσβολής επί ακυρώσει (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1991, T-27/90, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-35).
- 19 Η Επιτροπή προσθέτει ότι το σημείωμα της 31ης Ιουλίου 1990 προέρχεται από συμβουλευτικό όργανο, δηλαδή την ολιγομελή ομάδα, η οποία γνωμοδοτεί προς την επιτροπή προαγωγών. Το Πρωτοδικείο όμως δεν μπορεί να ελέγξει παρά μόνο πράξεις που προέρχονται από την ΑΔΑ (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Οκτωβρίου 1981, 783/79 και 786/79, Venus και Obert κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1981, σ. 2445, σκέψη 22, και Διάταξη του Πρωτοδικείου της 14ης Δεκεμβρίου 1989, T-119/89, Teissonnière κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. II-7, σκέψη 21).
- 20 Η Επιτροπή καταλήγει στο ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, που αφορά την αιτιολογία του σημειώματος της 31ης Ιουλίου 1990, πρέπει κατά συνέπεια να κριθεί επίσης απαράδεκτος.
- 21 Ο προσφεύγων απαντά ότι η νομολογία που επικαλείται η Επιτροπή αφορά μια συμβουλευτική επιτροπή, που είχε ως μόνη αποστολή να εκδίδει γνωμοδοτήσεις εν αντιθέσει προς την ολιγομελή ομάδα, η οποία αποτελεί οιονεί δικαιοδοτικό όργανο που έχει ως αποστολή να αποφαινεται επί των αιτήσεων θεραπείας των υπαλλήλων στο πλαίσιο της διαδικασίας προσδιορισμού των πλέον αξίων προαγωγής υπαλλήλων. Για τον λόγο αυτό ο προσφεύγων θεωρεί ότι το Πρωτοδικείο πρέπει να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή, όπως έπραξε το Δικαστήριο με την απόφασή του της 1ης Φεβρουαρίου 1979, 17/78, Deshormes κατά Επιτροπής (Rec. 1979, σ. 189).

22 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη καθόσον στρέφεται κατά του σημειώματος της 31ης Ιουλίου 1990. Πράγματι, το σημείωμα αυτό δεν προέρχεται από την ΑΔΑ ούτε καν από την επιτροπή προαγωγών, αλλά από την oligομελή ομάδα που γνωμοδοτεί προς την επιτροπή προαγωγών. Κατά τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, μόνον οι πράξεις που προέρχονται από την ΑΔΑ μπορούν να υποβληθούν στον έλεγχο του Πρωτοδικείου από τους υπαλλήλους των κοινοτικών οργάνων. Εξάλλου, το σημείωμα αυτό αποτελεί προπαρασκευαστική πράξη, διότι η γνωμοδότηση της oligομελούς ομάδας δεν δεσμεύει ούτε την ΑΔΑ ούτε την επιτροπή προαγωγών. Έτσι, από τη νομολογία προκύπτει ότι μια τέτοια πράξη δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής (βλ. ιδίως την προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1991, Τ-27/90).

23 Λόγω του απαραδέκτου της προσφυγής κατά το μέρος που στρέφεται κατά του σημειώματος της 31ης Ιουλίου 1990, πρέπει να κριθεί απαράδεκτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως κατά το μέτρο που αναφέρεται στην αιτιολογία αυτού του σημειώματος.

Επί της αιτουμένης διεξαγωγής αποδείξεων

24 Η Επιτροπή παρατηρεί ότι προσκόμισε το πλήρες κείμενο του « Πρακτικού οδηγού της διαδικασίας προαγωγών στην Επιτροπή των ΕΚ » (στο εξής: πρακτικός οδηγός) καθώς και τους φακέλους των οκτώ υποψηφίων προαγωγής οι οποίοι προτιμήθηκαν έναντι του προσφεύγοντος και ότι, κατόπιν αυτού, το αίτημα του προσφεύγοντος κατέστη άνευ αντικειμένου.

25 Ο προσφεύγων εκθέτει ότι, όσον αφορά το πρώτο έγγραφο, η έριδα μπορεί να λογιστεί ότι έληξε και ότι, καθόσον αφορά τα λοιπά έγγραφα, ικανοποιήθηκε μόνο μερικώς.

26 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι τα αιτήματα του προσφεύγοντος αποσκοπούν κατ' ουσίαν στο να διατάξει το Πρωτοδικείο τη διεξαγωγή αποδείξεων με αντικείμενο ιδίως την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων σχετικών με τη διαδικασία των επίδικων προαγωγών. Πρέπει να υπομνηστεί σχετικά ότι, δυνάμει του άρθρου 66, παράγραφος

1, του Κανονισμού Διαδικασίας του, το Πρωτοδικείο « εκδίδει Διάταξη που καθορίζει τα αποδεικτικά μέσα και τα θέματα αποδείξεως ». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει σαφώς ότι μόνο το Πρωτοδικείο έχει την αρμοδιότητα να κρίνει τη χρησιμότητα της διεξαγωγής αποδείξεων. Στην παρούσα υπόθεση, εφόσον η Επιτροπή προσκόμισε συνημμένα στο υπόμνημά της αντικρούσεως το πλήρες κείμενο του πρακτικού και τις εκθέσεις βαθμολογίας των οκτώ προταθέντων για προαγωγή υπαλλήλων, το αίτημα του προσφεύγοντος να προσκομιστούν τα στοιχεία αυτά πρέπει να κηρυχθεί άνευ αντικειμένου. Κατά τα λοιπά, το αίτημα αυτό πρέπει να απορριφθεί κατά το μέτρο που τα στοιχεία που η Επιτροπή προσκόμισε είναι επαρκή για να επιτρέψουν στον προσφεύγοντα να διασφαλίσει την άμυνά του και στο Πρωτοδικείο να κρίνει.

Επί της ουσίας

- 27 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, εκ προοιμίου, ότι το σύστημα που περιγράφεται στον πρακτικό οδηγό προβλέπει διάφορες φάσεις. Καταρχάς, η διοίκηση δημοσιεύει τον πίνακα των δικαιουμένων προαγωγής υπαλλήλων τουλάχιστον ένα μήνα πριν από την περίοδο προαγωγών, για να μπορέσουν οι ενδιαφερόμενοι να της επιστημάνουν τυχόν σφάλματα ή παραλείψεις. Ακολουθώντας, κάθε γενικός διευθυντής προβαίνει, σύμφωνα με τις διαδικασίες που έχουν θεσπιστεί στις διάφορες γενικές διευθύνσεις, στη συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών προσόντων των υπαλλήλων που έχουν τα τυπικά προσόντα προαγωγής στην υπηρεσία του και προτείνει τους προακτέους κατά σειρά προτεραιότητας. Στην τρίτη φάση, οι προτάσεις αυτές υποβάλλονται στην επιτροπή προαγωγών, η οποία έχει τον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι προαγωγής κατά την προηγούμενη περίοδο, αλλά δεν μπόρεσαν να προαχθούν, τον πίνακα όλων των υπαλλήλων που έχουν τα τυπικά προσόντα προαγωγής και ατομικά φύλλα προαγωγής. Η επιτροπή προαγωγών εκλέγει τους πιο άξιους υπαλλήλους. Στην περίπτωση του προσφεύγοντος, η επιτροπή προαγωγών έκρινε βάσει της μεθόδου βαθμολογίας των υπαλλήλων του βαθμού Α 5 που έχουν δικαίωμα προαγωγής στον βαθμό Α 4 (στο εξής: μέθοδος). Η μέθοδος στηρίζεται στη χορήγηση ορισμένου αριθμού μονάδων στους διαφόρους υπαλλήλους που έχουν τα τυπικά προσόντα προαγωγής κατ' εφαρμογήν ορισμένων κριτηρίων, ήτοι τη σειρά των προτάσεων του γενικού διευθυντή (70 μονάδες στους δέκα πρώτους, 45 στους δέκα επόμενους και 20 στους δέκα επόμενους), τις εκθέσεις βαθμολογίας (28 μονάδες κατ' ανώτατο όριο μπορούν να δοθούν βάσει αυτών), την αρχαιότητα στον βαθμό (28 μονάδες κατ' ανώτατο όριο), την αρχαιότητα στην υπηρεσία (20 μονάδες κατ' ανώτατο όριο), την ηλικία (65 μονάδες κατ' ανώτατο όριο) και την εγγραφή του υπαλλήλου στο σχέδιο του πίνακα προτάσεων που καταρτίστηκε από την επιτροπή προαγωγών κατά την προηγούμενη περίοδο (25 μονάδες). Στην τέταρτη φάση, η ΑΔΑ κυρώνει τον « πίνακα των πλέον άξιων » που καταρτίστηκε από την επιτροπή προαγωγών και η διοίκηση τον δημοσιεύει. Στην πέμπτη φάση, το μέλος της Επιτροπής που είναι αρμόδιο για το προσωπικό αποφασίζει βάσει αυτού του πίνακα τις προαγωγές και υπογράφει τις ατομικές αποφάσεις.

Πρώτος λόγος ακυρώσεως: παρανομία του συστήματος προαγωγών της Επιτροπής

- 28 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι το σύστημα αυτό δεν επιτρέπει να λαμβάνονται επαρκώς υπόψη οι ιδιότητες και τα ουσιαστικά προσόντα των υπαλλήλων, διότι ο συνυπολογισμός της σειράς προτεραιότητας που ο γενικός διευθυντής συνέταξε συνεπάγεται τη χορήγηση πολύ μεγάλου αριθμού μονάδων. Ειδικότερα, θεωρεί ότι η μέθοδος παραβιάζει το άρθρο 45 του ΚΥΚ, το οποίο προβλέπει ότι « η προαγωγή γίνεται αποκλειστικά κατ' εκλογήν (...) μετά από συγκριτική εξέταση των υπαλλήλων που έχουν σειρά προαγωγής, καθώς και των εκθέσεων που συνετάγησαν γι' αυτούς ». Κατά τον προσφεύγοντα, η μέθοδος αποδίδει δυσανάλογη και υπερέχουσα σημασία στη σειρά προτεραιότητας που ο γενικός διευθυντής κατάρτισε, του οποίου η γνώμη υπερισχύει έτσι επί της γνώμης των λοιπών υπαλλήλων, όπως το ακόλουθο χωρίο του πρακτικού οδηγού αποδεικνύει:

« Η πρόταση στο επίπεδο της Γενικής Διευθύνσεως είναι στην πραγματικότητα η κρίσιμη φάση της διαδικασίας: αποτελεί εντελώς την εξαίρεση να αποφασιστεί η προαγωγή κάποιου χωρίς να έχει προταθεί από τον γενικό του διευθυντή. Εξάλλου, η σειρά προτεραιότητας που εγκρίνει η Γενική Διεύθυνση παίζει σπουδαίο ρόλο στη συνέχεια της διαδικασίας. »

Κατά συνέπεια, τα ουσιαστικά προσόντα των υπαλλήλων δεν λαμβάνονται υπόψη υπό την ποιοτική τους άποψη, εφόσον οι γενικοί διευθυντές δεν έχουν σχεδόν ποτέ σχέσεις με τους υπαλλήλους του βαθμού Α 5.

- 29 Η Επιτροπή απαντά ότι η μέθοδος ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις που έχει ορίσει η νομολογία, από την οποία προκύπτει ότι τα κριτήρια της ηλικίας, της αρχαιότητας στον βαθμό και στην υπηρεσία δεν μπορούν να υπερισχύσουν των κριτηρίων που συνδέονται με τα ουσιαστικά προσόντα (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1989, 293/87, Vainker κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1989, σ. 23, σκέψη 16). Πράγματι, το κριτήριο των ουσιαστικών προσόντων υπεισέρχεται δύο φορές στη μέθοδο, δηλαδή, αφενός μεν, στις προτεραιότητες που ο γενικός διευθυντής προτείνει, αφετέρου δε, στις εκθέσεις βαθμολογίας.
- 30 Η Επιτροπή προσθέτει ότι από τη νομολογία προκύπτει ότι τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως τόσο κατά την επιλογή των υποψηφίων όσο και για τη θέσπιση του τρόπου συγκρίσεως των τίτλων και των ουσιαστικών προσόντων των

υποψηφίων προαγωγής και ότι δεν μπορούν επομένως να ελεγχθούν παρά μόνον αν χρησιμοποιούν την εξουσία αυτή κατά τρόπο προδήλως πεπλανημένο (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1976, 62/75, De Wind κατά Επιτροπής, Rec. 1976, σ. 1167, σκέψη 17, και της 16ης Δεκεμβρίου 1987, 111/86, Delauche κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 5345, σκέψη 18).

- 31 Η Επιτροπή προβάλλει επίσης ότι η παρέμβαση του γενικού διευθυντή είναι απαραίτητη, δεδομένου ότι είναι μάταιο να πιστεύει κανείς ότι μια προαγωγή μπορεί να γίνει μόνο βάσει αντικειμενικών κριτηρίων. Πράγματι, η εκτίμηση του τρόπου υπηρεσίας είναι αναγκαστικά, κατά ένα μέρος, υποκειμενική. Γι' αυτό και η παρέμβαση του γενικού διευθυντή έχει διπλό σκοπό, δηλαδή αφενός μεν καθιστά γνωστή τη γνώση που έχει για τον τομέα που διευθύνει, ιδίως χάρη στις διαβουλεύσεις με τους οικείους υπηρεσιακούς προϊσταμένους, που γνωρίζουν καλώς τους υπαλλήλους που έχουν τα τυπικά προσόντα προαγωγής, αφετέρου δε θέτει σε προοπτική τις εκθέσεις βαθμολογίας των διαφόρων υπαλλήλων, που δεν καταρτίστηκαν πάντοτε ομοιόμορφα και βάσει ισοδύναμων κριτηρίων. Υπό την έννοια αυτή, η παρέμβασή του συμβάλλει στην εξάλειψη κατά ορισμένο μέτρο του υποκειμενικού χαρακτήρα της συγκρίσεως των τίτλων και ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων προαγωγής.
- 32 Η Επιτροπή εκθέτει ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η μέθοδος εφαρμόστηκε ορθώς, ενόψει ιδίως του γεγονότος ότι ο γενικός διευθυντής κατάρτισε τις προτεραιότητες του βάσει συγκρίσεως των εκθέσεων βαθμολογίας των διαφόρων προσώπων που είχαν τα τυπικά προσόντα προαγωγής εντός της οικείας γενικής διευθύνσεως. Έτσι, η σύγκριση αυτή, που δεν αμφισβητείται επί της ουσίας από τον προσφεύγοντα, αποδεικνύει ότι οι βαθμολογίες του προσφεύγοντος ήσαν κατώτερες από εκείνες των υπαλλήλων που είχαν προταθεί για προαγωγή, έστω και αν οδηγούν στο πλαίσιο της μεθόδου — τούτο δε δυνάμει του κεφαλαίου « Εκθέσεις βαθμολογίας » — στην παροχή του ίδιου αριθμού μονάδων, αφού η μέθοδος αυτή προβλέπει τον ίδιο αριθμό μονάδων για τους βαθμούς « καλά », « πολύ καλά » και « άριστα ».
- 33 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η νομολογία δέχεται παγίως ότι τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως στις προαγωγές και δεν μπορούν να ελεγχθούν παρά μόνον αν χρησιμοποιούν την εξουσία τους αυτή κατά « τρόπο προδήλως πεπλανημένο » (βλ. ιδίως την προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1987, 111/86, σκέψη 18). Εξάλλου, το Δικαστήριο αναγνώρισε στην ΑΔΑ την

εξουσία από τον ΚΥΚ να προβαίνει στην επιλογή των προαγωγίμων υπαλλήλων βάσει συγκριτικής έρευνας των ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων που έχουν τα τυπικά προσόντα προαγωγής που θεσπίζεται από τη μέθοδο την οποία κρίνει ως την πλέον κατάλληλη (προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Ιουλίου 1976, 62/75, σκέψη 17).

- 34 Πρέπει να τονιστεί ότι το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει, στην υπόθεση De Wind, βάσει ομοίων αιτιάσεων με αυτές που προβάλλονται στην παρούσα υπόθεση από τον προσφεύγοντα, τη « μέθοδο εκτιμήσεως των υπαλλήλων του βαθμού A 5 που έχουν δικαίωμα προαγωγής στον βαθμό A 4 », που είχε θεσπιστεί από την Επιτροπή στις 18 Ιουνίου 1973. Η μέθοδος αυτή — που ήταν ουσιαστικά η ίδια με αυτή που εφαρμόστηκε στην προκειμένη υπόθεση, υπό την επιφύλαξη ότι μπορούσαν να δοθούν 30 μονάδες κατ' ανώτατο όριο για τις εκθέσεις βαθμολογίας αντί 28 — κρίθηκε από το Δικαστήριο ότι συμβιβάζεται με το άρθρο 45 του ΚΥΚ (προαναφερθείσα απόφαση της 1ης Ιουλίου 1976, 62/75).
- 35 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι ο προσφεύγων δεν προέβαλε κανένα επιχειρήμα που να μπορεί να δικαιολογήσει διαφορετική κρίση του Πρωτοδικείου ως προς το συμβιβαστό της μεθόδου που εφαρμόστηκε σ' αυτόν με το άρθρο 45 του ΚΥΚ. Πολύ περισσότερο που, αν ήθελε ακολουθηθεί η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος, θα έπρεπε να καταργηθεί η εξουσία του γενικού διευθυντή να καταρτίζει πίνακα προτεραιότητας με την οποία συνδέεται η παροχή σημαντικού αριθμού μονάδων. Έτσι, η κατάργηση της εξουσίας αυτής θα οδηγούσε στο να προσδοθεί αποφασιστικό βάρος στα κριτήρια της ηλικίας, της αρχαιότητας στον βαθμό και στην υπηρεσία, τα οποία δεν μπορούν να υπερέχουν των κριτηρίων που συνδέονται με τα ουσιαστικά προσόντα (προαναφερθείσα απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1989, 293/87, σκέψη 16).
- 36 Εξάλλου, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η παρέμβαση του γενικού διευθυντή στη διαδικασία προαγωγών είναι αναγκαία για δύο λόγους, ήτοι, αφενός μεν, για να λαμβάνονται υπόψη τα στοιχεία που είναι ειδικά στη γενική του διεύθυνση και τα οποία γνωρίζει μέσω των διαβουλεύσεων με τους διαφόρους ιεραρχικά προϊσταμένους, αφετέρου δε, για να τεθούν σε μια ενιαία προοπτική οι εκθέσεις βαθμολογίας των διαφόρων υπαλλήλων που έχουν τα τυπικά προσόντα προαγωγής, οι οποίες καταρτίστηκαν από διαφορετικούς βαθμολογητές.
- 37 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: έλλειψη αιτιολογίας

- 38 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η απόφαση της Επιτροπής που δεν τον περιέλαβε στον πίνακα των υπαλλήλων του βαθμού Α 5 των πλέον άξιων για προαγωγή στον βαθμό Α 4 στερείται αιτιολογίας. Στο θέμα αυτό διαβλέπει παράβαση του άρθρου 25 του ΚΥΚ.
- 39 Αμφισβητεί ότι μπορεί να του αντιταχθεί η νομολογία που επικαλείται η Επιτροπή (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1972, 90/71, Bernardi κατά Κοινοβουλίου, Rec. 1972, σ. 603, και της 7ης Φεβρουαρίου 1990, 343/87, Culin κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. 225, σκέψη 13· απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Ιανουαρίου 1992, T-25/90, Schönherg κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1992, σ. II-63), κατά την οποία οι αποφάσεις προαγωγών δεν πρέπει να αιτιολογούνται όσον αφορά τους μη προαχθέντες υποψήφιους, διότι οι σκέψεις που αποτέλεσαν την αιτία αυτής της νομολογίας, δηλαδή ότι η αναφορά πτυχών της προσωπικότητας του μη προαχθέντος υπαλλήλου θα μπορούσε να τον ζημιώσει, δεν βρίσκουν έδαφος εφαρμογής. Πράγματι, η ΑΔΑ δεν χρειαζόταν να αναφερθεί σε τέτοιες σκέψεις, αλλά έπρεπε, κατά τη νομολογία, να περιορίσει τις παρατηρήσεις της στην ικανότητα, στην αλόδοξη, στη συμπεριφορά εντός της υπηρεσίας του ενισταμένου υπαλλήλου, στους υπολογισμούς που πρέπει να γίνουν στο πλαίσιο της ισχύουσας μεθόδου και στις τυχόν ποιοτικές εκτιμήσεις που εξέφεραν οι υπάλληλοι που ήταν επιφορτισμένοι να κάνουν γνωστή την άποψή τους (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, T-160/89 και T-161/89, Καλαβρός κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1990, σ. II-871, και της 20ής Μαρτίου 1991, T-1/90, Pérez-Mínguez Casariego κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. II-143, σκέψη 79).
- 40 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι από πάγια νομολογία προκύπτει ότι οι αποφάσεις προαγωγών δεν πρέπει να αιτιολογούνται ως προς τους μη προαχθέντες υποψηφίους, επειδή ελήφθησαν όχι μόνο σε συνάρτηση με την ικανότητα και την επαγγελματική αξία των ενδιαφερομένων, αλλά και ενόψει ορισμένων πτυχών της προσωπικότητάς τους, έτσι ώστε η αιτιολογία θα μπορούσε να τους βλάψει (προαναφερθείσες αποφάσεις του Δικαστηρίου της 13ης Ιουλίου 1972, 90/71, και της 7ης Φεβρουαρίου 1990, 343/87, σκέψη 13). Πάντως, από τη νομολογία προκύπτει επίσης (βλ. την προαναφερθείσα πρόσφατη απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Ιανουαρίου 1992, T-25/90, σκέψη 21) ότι η ΑΔΑ υποχρεούται να αιτιολογεί την απόφαση που απορρίπτει μια διοικητική ένσταση που προσβάλλει μια προαγωγή.

- 41 Πρέπει να τονιστεί σχετικά ότι, στην απάντησή της επί της ενστάσεως, η Επιτροπή αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή της αναφέροντας ότι:

« Ο ενιστάμενος δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα δυνάμενο να αποδείξει ότι η απόφαση της Γενικής Διευθύνσεως “ Εσωτερική Αγορά και Βιομηχανικές Υποθέσεις ” που δεν τον περιέλαβε στον πίνακα των προτάσεων προαγωγής παραβιάζει την αρχή των ίσων ευκαιριών για όλους που έχουν τα τυπικά προσόντα προαγωγής, είναι προδήλως πεπλανημένη ή συνιστά κατάχρηση εξουσίας. »

Πράγματι, αναφερόμενη στην αρχή των ίσων ευκαιριών για όλους τους έχοντες τα τυπικά προσόντα προαγωγής, η Επιτροπή υπέδειξε σαφώς στον προσφεύγοντα ότι αποφάσισε μετά την περαίωση της συγκριτικής έρευνας των ουσιαστικών προσόντων των υπαλλήλων που είχαν τα τυπικά προσόντα προαγωγής. Η Επιτροπή συμπλήρωσε άλλωστε την αιτιολογία της προσκομίζοντας κατά τη διάρκεια της παρούσας δίκης τις εκθέσεις βαθμολογίας των οκτώ προαχθέντων υπαλλήλων.

- 42 Κατόπιν αυτού, ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Τρίτος λόγος ακυρώσεως: παράλειψη αναφοράς στον ατομικό φάκελο και έλλειψη συγκριτικής έρευνας των ουσιαστικών προσόντων

- 43 Ο προσφεύγων εκθέτει ότι η προσβαλλομένη απόφαση είναι παράνομη κατά το μέτρο που δεν αναφέρεται ούτε στον ατομικό του φάκελο ούτε στις εκθέσεις βαθμολογίας κατά τη σχετική ως προς αυτόν διαδικασία, είτε στην « απόφαση της επιτροπής προαγωγών » είτε στην απάντηση της Επιτροπής επί της ενστάσεώς του. Τα στοιχεία όμως αυτά ήταν απαραίτητα για να μπορέσουν να αξιολογηθούν τα ουσιαστικά του προσόντα.

- 44 Στο υπόμνημα απαντήσεως προσθέτει περαιτέρω ότι εν προκειμένω ο ατομικός του φάκελος, όπως είχε όταν μπόρεσε να τον συμβουλευθεί, περιείχε μόνον εντελώς τυπικά έγγραφα και εκθέσεις βαθμολογίας και δεν περιείχε ένα υπηρεσιακό σημείωμα που διαβιβάστηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 1988 από τον προϊστάμενο του τμήματός του προς τον γενικό διευθυντή. Το σημείωμα όμως αυτό — πολύ ευνοϊκό για τον προσφεύγοντα — έπρεπε να περιλαμβάνεται, δυνάμει του άρθρου 26 του ΚΥΚ, στον ατομικό

του φάκελο. Εκτιμά ότι αυτό συνιστά παραβίαση των δικαιωμάτων άμυνας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 1972, 88/71, Brasserie κατά Κοινοβουλίου, Rec. 1972, σ. 499, και της 12ης Φεβρουαρίου 1987, 233/85, Bonino κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 739· απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Ιουνίου 1990, T-47/89, Margato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-231).

- 45 Περαιτέρω, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι υφίσταται, παράλληλα με τον « επίσημο » ατομικό του φάκελο, και « ανεπίσημος » ατομικός φάκελος που τον αφορά εντός της ΓΔ ΙΙΙ. Ως απόδειξη επικαλείται τις δηλώσεις της βοηθού του γενικού διευθυντή, η οποία του ανέφερε προφορικά ότι ο ειδικός φάκελός του στη ΓΔ ΙΙΙ δεν περιείχε τίποτα το σπουδαίο. Ο προσφεύγων φρονεί ότι αυτό αποτελεί παράβαση του άρθρου 26, πέμπτο εδάφιο, του ΚΥΚ, κατά το οποίο δεν μπορεί να ανοιχθεί παρά μόνον ένας φάκελος κατά υπάλληλο.
- 46 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, εφόσον οι αποφάσεις προαγωγής δεν πρέπει να αιτιολογούνται όσον αφορά τους μη προαγομένους υποψηφίους, δεν χρειάζεται ούτε και να αναφέρουν στο προοίμιό τους ότι ελήφθησαν ενόψει των φακέλων των υπαλλήλων.
- 47 Η Επιτροπή προσθέτει πάντως ότι είναι αυτονόητο ότι ούτε ο γενικός διευθυντής ούτε η επιτροπή προαγωγών ούτε η ΑΔΑ μπορούν να αποφανθούν επί των προαγωγών χωρίς να έχουν δει τους ατομικούς φακέλους των υποψηφίων, στους οποίους έχει πρόσβαση κάθε μέλος της επιτροπής προαγωγών. Ως απόδειξη επικαλείται ότι από το προοίμιο της αποφάσεως της ΑΔΑ προκύπτει ότι:

« (...) Ο Επίτροπος που είναι επιφορτισμένος με τα θέματα του προσωπικού είχε τη δυνατότητα να συμβουλευθεί τους ατομικούς φακέλους όλων των υπαλλήλων που μπορούν να προαχθούν ».

Προσθέτει ότι το υπηρεσιακό σημείωμα της 31ης Ιουλίου 1990 αναφέρει ότι η ολιγομελής ομάδα εξέτασε καλώς την περίπτωση του Mergen και ότι, « ενόψει των στοιχείων του φακέλου σας, δεν μπορούσε να συστήσει ευνοϊκή έρευνα στην επιτροπή προαγωγών ».

- 48 Τέλος, η Επιτροπή προβάλλει ότι τόσο ο ισχυρισμός του προσφεύγοντος ότι υφίσταται δεύτερος φάκελος γι' αυτόν εντός της ΓΔ ΙΙΙ, όσο και ο ισχυρισμός περί απουσίας από τον ατομικό του φάκελο ενός σημειώματος που τον αφορά και το οποίο απευθύνεται από τον προϊστάμενο του τμήματός του στον γενικό διευθυντή, ισχυρισμοί από τους οποίους συνάγει παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ, προβλήθηκαν για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως. Για τον λόγο αυτόν η Επιτροπή θεωρεί ότι πρέπει να κριθούν απαράδεκτοι δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.
- 49 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι καμία διάταξη δεν προβλέπει ρητή υποχρέωση για την ΑΔΑ να αναφέρει τον ατομικό φάκελο ενός υποψηφίου προαγωγής όταν αποφασίζει να τον εγγράψει ή να μη τον εγγράψει στον πίνακα των υπαλλήλων που κρίνονται ως οι πλέον άξιοι προαγωγής. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι δεν ανέφερε τυπικά τον ατομικό φάκελο του προσφεύγοντος.
- 50 Κατά το μέτρο που με την επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος προβάλλεται ότι η έλλειψη αναφοράς στον ατομικό του φάκελο αποδεικνύει ότι ο φάκελος αυτός δεν ελήφθη υπόψη και ότι συνεπώς δεν μπόρεσε να γίνει συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών προσόντων των διαφόρων υποψηφίων, πρέπει να τονιστεί ότι από το προοίμιο της αποφάσεως της ΑΔΑ της 1ης Αυγούστου 1990 προκύπτει ότι:
- « (...) Ο Επίτροπος που είναι επιφορτισμένος με τα θέματα προσωπικού είχε τη δυνατότητα να συμβουλευθεί τους ατομικούς φακέλους όλων των υποψηφίων που μπορούν να προαχθούν (...) έλαβε υπόψη του όλα τα στοιχεία που πρέπει να εκτιμηθούν για την προαγωγή, ιδίως δε την ικανότητα, την απόδοση και τη συμπεριφορά εντός της υπηρεσίας, την αρχαιότητα στον βαθμό, την αρχαιότητα στην υπηρεσία, την ηλικία του υπαλλήλου, τον πίνακα των υπαλλήλων που κρίθηκαν ως οι πλέον άξιοι προαγωγής κατά τις προηγούμενες περιόδους αλλά δεν προήχθησαν (...) (και) προέβη σε συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών προσόντων των υπαλλήλων που μπορούν να προαχθούν ».
- 51 Πρέπει να προστεθεί ότι η ολιγομελής ομάδα, η οποία παρεμβαίνει στη διαδικασία προαγωγών σε προηγούμενο στάδιο, ερεύνησε επίσης τον φάκελο του προσφεύγοντος, αφού στο σημείωμα της 31ης Ιουλίου 1990 αναφέρεται ότι η ολιγομελής ομάδα ερεύ-

νησε την περίπτωση του προσφεύγοντος, αλλά ότι, « ενόψει των στοιχείων του φακέλου του, δεν μπορούσε να συστήσει ευνοϊκή έρευνα στην επιτροπή προαγωγών ».

- 52 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η ΑΔΑ προέβη πράγματι σε συγκριτική έρευνα των ουσιαστικών προσόντων των διαφόρων υπαλλήλων που είχαν τα τυπικά προσόντα προαγωγής.
- 53 Εξάλλου, όσον αφορά τον λόγο που ο προσφεύγων προβάλλει περί παραβίασεως του άρθρου 26 του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, εφόσον ο λόγος αυτός προβλήθη για πρώτη φορά με το υπόμνημα απαντήσεως και δεν έχει σχέση με τους λοιπούς λόγους ακυρώσεως που περιλαμβάνονται στην προσφυγή, ιδίως δε με τον λόγο περί παραλείψεως αναφοράς του ατομικού του φακέλου, συνιστά νέο λόγο κατά την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο οποίος πρέπει κατά συνέπεια να κριθεί απαράδεκτος. Πράγματι, αφενός μεν ο προσφεύγων δήλωσε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι είχε λάβει γνώση του σημειώματος της 23ης Σεπτεμβρίου 1988 πριν από την άσκηση της παρούσας προσφυγής. Κατά συνέπεια, το σημείωμα αυτό δεν μπορεί να αποτελέσει πραγματικό στοιχείο που ανέκυψε κατά τη διαδικασία και ότι μπορεί γι' αυτόν τον λόγο να δικαιολογήσει την προβολή νέου λόγου κατά τη διάρκεια της δίκης. Αφετέρου δε, ενόψει του απαραδέκτου που η Επιτροπή προέβαλε με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς της, ο προσφεύγων δεν ισχυρίστηκε κατά τη συνεδρίαση ότι οι δηλώσεις της βοηθού του γενικού διευθυντή της ΓΔ ΙΙΙ ήταν μεταγενέστερες της ασκήσεως της παρούσας προσφυγής.
- 54 Επομένως, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Τέταρτος λόγος ακυρώσεως: η απόφαση περί μη προαγωγής του προσφεύγοντος συνιστά δυσμενή διάκριση

- 55 Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι παραλείπεται συστηματικά και ηθελημένα από τις προαγωγές, η δυσμενής δε αυτή διάκριση είναι ακόμη πιο εμφανής διότι συμβαδίζει με συστηματική άγνοια των ουσιαστικών του προσόντων. Τα προσόντα του αυτά είναι υψηλά, όπως αποδεικνύουν, αφενός μεν, η ποιότητα των εκθέσεων βαθμολογίας του, η εκτίμηση των οποίων στο πλαίσιο της μεθόδου θα κατέληγε μαθηματικά στο ίδιο αποτέλεσμα με εκείνο των υποψηφίων που προτάθηκαν για προαγωγή, αφετέρου δε, οι 27 οδηγίες που συνέταξε.

- 56 Ισχυρίζεται ακόμη ότι ένα μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου απήθυνε διάφορα σημειώματα στην Επιτροπή για να καταγγείλει αυτή τη δυσμενή διάκριση και ότι στα σημειώματα αυτά ουδέποτε δόθηκε καμία απάντηση. Ο προσφεύγων εκτιμά ότι η σιωπή αυτή επιτρέπει την επίκληση της υπάρξεως αποδείξεως η οποία στηρίζεται σε μια δέσμη τεκμηρίων.
- 57 Η Επιτροπή απαντά ότι ο προσφεύγων δεν προβάλλει καμία αρχή αποδείξεως των ισχυρισμών κατά τους οποίους αποτελεί θύμα δυσμενούς διακρίσεως και ότι οι ισχυρισμοί αυτοί είναι επομένως απολύτως αβάσιμοι, απίθανοι και ανακριβείς. Δεν αντιλαμβάνεται για ποιον λόγο ο γενικός διευθυντής να διάκειται δυσμενώς έναντι του προσφεύγοντος μέχρι σημείου να επιζητεί την καθήλωση της σταδιοδρομίας του. Στην πραγματικότητα ο προσφεύγων αρνείται να παραδεχθεί ότι θα μπορούσε να υπερκεραστεί από υποψήφιους πιο νέους ή με μικρότερη αρχαιότητα στον βαθμό ή στην υπηρεσία απ' ό,τι αυτός.
- 58 Θεωρεί ότι το γεγονός ότι οι εκθέσεις βαθμολογίας του ήταν καλές, αλλά κατώτερες από εκείνες των οκτώ υπαλλήλων που προτάθηκαν για προαγωγή, δικαιολογεί τόσο την πρόταση του γενικού διευθυντή όσο και την πρόταση της επιτροπής προαγωγών. Ναι μεν η αξιολόγηση των ουσιαστικών προσόντων του προσφεύγοντος δεν είναι αρνητική, αλλά είναι μάλιστα καλή, από αυτό όμως δεν παρέπεται ότι πρέπει να καταταγεί μεταξύ των καλύτερων.
- 59 Η Επιτροπή τονίζει τέλος ότι η δέσμη των τεκμηρίων που επικαλείται ο προσφεύγων δυσχερώς θα μπορούσε να προκύψει από τα υπηρεσιακά σημειώματα ενός μέλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, που είναι ξένος προς την υπηρεσία και δεν γνωρίζει ούτε την εργασία που ο προσφεύγων επιτέλεσε ούτε προπαντός τα προσόντα των λοιπών υποψηφίων για προαγωγή. Εξάλλου, τα σημειώματα και οι κοινοβουλευτικές ερωτήσεις του μέλους του Κοινοβουλίου έλαβαν απάντηση.
- 60 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ο προσφεύγων δεν αμφισβητεί πουθενά στα υπομνήματά του ότι οι υπάλληλοι που εγγράφηκαν τόσο στον πίνακα των υπαλλήλων που προτάθηκαν για προαγωγή όσο και στον πίνακα των υπαλλήλων των πλέον άξιων για προαγωγή είχαν καλύτερες εκθέσεις βαθμολογίας από αυτόν και ότι, κατόπιν αυτού, τα ουσιαστικά τους προσόντα μπορούσαν να αξιολογηθούν ως ανώτερα από τα δικά του, τουλάχιστον από τον γενικό διευθυντή. Πράγματι, όσον αφορά τον τελευταίο, ο προσφεύγων δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να ισχυριστεί ότι το γεγονός ότι, στη

μέθοδο που χρησιμοποιήθηκε μετά την παρέμβασή του, δόθηκε ίσος αριθμός μονάδων για τους βαθμούς « καλά », « πολύ καλά » και « άριστα » εμποδίζει τον γενικό διευθυντή να λάβει υπόψη του, για να καθορίσει τη σειρά προτεραιοτήτων του, τις διαφορές που υφίστανται μεταξύ των διαφόρων βαθμολογιών.

- 61 Εξάλλου, πρέπει να επισημανθεί ότι ο προσφεύγων δεν προβάλλει με τα υπομνήματά του καμιά ένδειξη της συστηματικής θελήσεως που επέδειξε ο γενικός διευθυντής του να μη τον προαγάγει. Έτσι, η θέληση αυτή διαψεύδεται από το γεγονός ότι ο γενικός διευθυντής, για να καταρτίσει τον πίνακα των προτεραιοτήτων του, στηρίχθηκε στις εκθέσεις βαθμολογίας των διαφόρων υπαλλήλων. Πρέπει να υπογραμμιστεί σχετικά ότι ο προσφεύγων δεν αμφισβήτησε τη δική του σειρά, αποδεχθείς την επανάληψή της πολλές φορές.
- 62 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, όπως η Επιτροπή σημειώνει, ότι ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί εν προκειμένω τα σημειώματα ενός μέλους του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου για να αποδείξει τις προβαλλόμενες δυσμενείς διακρίσεις εις βάρος του, δεδομένου ότι ούτε τα σημειώματα αυτά περιλαμβάνουν απόδειξη κανενός γεγονότος που να μπορεί να στηρίζει την ύπαρξη τέτοιων διακρίσεων.
- 63 Από τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι ο λόγος αυτός ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

- 64 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, διαπράττοντας τις διάφορες παρανομίες που καταγγέλλει, η Επιτροπή υπέπεσε σε υπηρεσιακά πταίσματα, τα οποία του προκάλεσαν ηθική βλάβη την οποία αποτιμά σε 100 000 BFR.
- 65 Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι προέβη στην παραμικρή παρανομία και ότι επομένως υπέπεσε στο παραμικρό πταίσμα.

- 66 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, εφόσον η Επιτροπή δεν διέπραξε καμία παρανομία, δεν γεννάται θέμα υπηρεσιακού πταίσματος.
- 67 Κατά συνέπεια, το αίτημα περί αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 68 Από όλες τις προηγούμενες σκέψεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 69 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.**

Lenaerts

Kirschner

Barrington

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Ιουλίου 1992.

Ο Γραμματέας

H. Jung

II - 2060

Ο Πρόεδρος

K. Lenaerts